

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 54. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593417504/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Saadan gik Resten af Vinteren og hele Sommeren, af hvilken især Juni Maaned var haard; thi jeg tænkte paa, at Hun nu var i Haven bag Buxbomhækken og maaskee kiggede ind. Herimod hjalp ingen Phantasier. I August var jeg hos min Søster, og da jeg kom tilbage, vare mine Penge saa fuldstændig slupne op, at jeg ikke engang havde en Mark til at lade mit Haar klippe. Salling og hans Kone gjorde ingen Bemærkning om, at det var saa langt; de tænkte vel, at det skulde saa være.

En Eftermiddag i September mødte jeg Dr. Hilder inde i Byen. Han sagde til mig: »Nu er Dit Haar fagert, Herre min; kom nu lidt med mig – hør, skal vi ikke gaae i Theatret iaften og høre »Figaros Giftermaal«?« – Det Tractement kunde jeg ikke sige Nei til. – »Ja, men,« sagde Doctoren, »saa maa jeg først op hos en Friseur.« – Da vi kom derop, sagde han til mig: »Hør, Axel, gjør mig en Tjeneste. Jeg har saa hdt Haar at undvære, og Du har saa meget; lad Dig klippe istedenfor mig.«

Halv skamfuld, halv taknemlig lod jeg Operationen udføre, og saa gik vi i Theatret.

Hvilken Trolddomsverden der dog kan være indesluttet i en saadan Bygning! Den blotte Overgang fra det synkende Dagslys til Lamperne, fra Larmen og den friske Luft til Stilheden og den halvvarme Atmosphære, hvor Lyden af en nedfaldende Klap kommer skarpt og dog ligesom undselig, de sæere Instrumenter, der række op som Dyr-Snabler og -Haler, deres disharmoniske Søgen efter Harmoni – Alt dette inciterer Nerverne især paa den, der kommer med Anelsens Angst. Men med Et lyde saa de tre Slag af en usynlig Haand, og det Mageløse kommer, en ganske anden Verden bølgte sagte ind med saa, eventyrlig klare og bløde Toner, der gennembæve det hele Rum, glider ind i Ens Hjerte, i hver Nerve, i hver Bløddraabe, fylder Tilværelsen med vidunderlige, fine, klagende, frydfulde Billeder, som ikke sees, som fare forbi Sjælen og ligesom i umiddelbar Berørelse med den kjærtagne den, vække en Smerte, der gjør godt. Et Hav af Lys og klangfuld Inderlighed sænkede sig over mig, og naar jeg i Øieblikke kom ud deraf og kunde tænke paa mig selv, var jeg forbauset over, at jeg, der var saa fattig, sad i denne mageløse Glands og Høitid, og dog følte jeg, at jeg hørte til der, medens Trolddom havde givet mig et andet Opholdssted. En anden Følelse, der næsten ligesaa stærkt betog mig, var Taknemlighed imod Dr. Hilder, fordi han brød